

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

היתכן שכאשר כו"כ מישראל עוסקים בחנוכה
והכנת בית המקדש השלישי, יעמוד מישחו מן
הצד ולא יהי עמם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו?!

ראה ע"פ 5

ערב שבת קודש פ' בהעלותך (באה"ק: שלח), כ"ה סיון
ה' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

תטז

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

המרא דאתרא דשכונת קראון הייטס
"כאן צוה ה' את הברכה"
"אביר שבאבירים"
הרה"ג הרה"ח התמים הר"ר יהודה קלמן ע"ה
ב"ר אברהם יהושע ע"ה

מארלאו

למלאות שנתיים לפטירתו - ביום כ"ף סיון ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

*

ולזכות

זוגתו "אשת חבר" מרת חי' בת רבקה תחי'
לאריכות ימים ושנים טובות מתוך בריאות הנכונה
עד ביאת גואל צדק

*

נדפס ע"י

הרה"ת ר' אליעזר וזוגתו מרת צירל רחל
ומשפחתם שיחיו טורין

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

אין רשיון מנשיא דורנו להפסיק ח"ו בעשיית המלאכה / משיחת ש"פ בהעלותך ה'תשמ"ח

8 זמן הגאולה

"בהעלותך" של אהרן הכהן בדורנו / פרשת השבוע באור הגאולה

10 ניצוצות של משיח

"הלא זה אוד מצל מאש" / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

12 המעשה הוא העיקר

אף אחד אינו יכול להשתחרר מן האחריות ולעמוד מן הצד / הוראות למעשה בפועל

14 כתי"ק - פרסום ראשון

לא לערב את השכל הפרטי / מהגהת הרבי על שיחת ש"פ שלח ה'ש"ת

אמנם ענין ההסבר שהוא היסוד, וזוהי דבר רבני, אמנם
 אין דבר, ולכן נקטנוהו אצלנו, כי הוא דבר חשוב וצריך להבין
 אותו, ולכן יזכר בספרנו, ועל המעשה הזה, וזהו המעשה
 כי המעשה הזה, דבר רבני, אמנם ענין ההסבר שהוא היסוד, וזוהי דבר רבני, אמנם
 אלא שיש בו, ענין המעשה, והוא דבר רבני, אמנם ענין ההסבר שהוא היסוד, וזוהי דבר רבני, אמנם
 בין אם הוא עם חוק, ובין אם הוא בלי חוק, אמנם ענין ההסבר שהוא היסוד, וזוהי דבר רבני, אמנם
 שהחיל חוק, ואחר כך ברא, והוא דבר רבני, אמנם ענין ההסבר שהוא היסוד, וזוהי דבר רבני, אמנם
 הרי אצלנו המעשה, ולכן נקטנוהו, והוא דבר רבני, אמנם ענין ההסבר שהוא היסוד, וזוהי דבר רבני, אמנם
 רחוק, שיש בו, ענין המעשה, והוא דבר רבני, אמנם ענין ההסבר שהוא היסוד, וזוהי דבר רבני, אמנם
 וזהו החלק האחרון, והוא דבר רבני, אמנם ענין ההסבר שהוא היסוד, וזוהי דבר רבני, אמנם
 ע"ם לקבל פרס אין במילה פועל מעבודתו, והוא דבר רבני, אמנם ענין ההסבר שהוא היסוד, וזוהי דבר רבני, אמנם
 ועל דבר זה, אמנם ענין ההסבר שהוא היסוד, וזוהי דבר רבני, אמנם ענין ההסבר שהוא היסוד, וזוהי דבר רבני, אמנם
 המעשה הזה, והוא דבר רבני, אמנם ענין ההסבר שהוא היסוד, וזוהי דבר רבני, אמנם

מוקדש לעלו נשמת ר' רחמים ביד יואב ע"ה אבטאן - נפטר ליל שמיעו ושחית התשס"ב
 יחדיו שהתקן ומיד יקיים העוד "הקצו ורנו שובני עפר" והוא בתוכו, בנאולה האמתית והשלימה

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
 יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)
 דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

לא לערב את השכל הפרטי

בקשר עם פ' השבוע באה"ק – פ' שלח, הבאנו צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ שלח, מבה"ח תמוז ה'שי"ת – אודות ההוראה מחטא המרגלים

נדפס ב"שיחות קודש" ה'שי"ת (הוצאה חדשה) ע' 92. צילום נוסף מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על חלקה הראשון של השיחה נדפס ב"יחי המלך" שסז ע' 7 ואילך

להלן פענוח הצילום שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

אמנם ענין החמור שהוא היצה"ר, ווי דער רבי רופט אים דער קלויגנקער זאגט אים הן אמת אז דו האָסט כוחות אויף דעם אך מ"מ כשתעשה שינוי באופן אחד מדברי המשלח תצליח יותר בשליחותך, וע"ז המוסר מענין המרגלים, שזה ממש בדוגמא כזאת. המקום וואָס דער רבי האָט אים דאָרטן געשיקט הוא בדוגמת א"י כי ענין א"י שהוא מקודש מכל הארצות, וא"כ המקום הוא שיש לו נתינת כח לבררו ולעשות החולין על טהרת הקודש דוקא הרי זה נעשה א"י.

אלא שזה הי' ענין המרגלים שהלכו וערבו אריינגעמישט גם אייגענעם שכל, כי משה אמר להם לתור את הארץ ע"פ הסדר החזק הוא הרפה, השמנה היא אם רזה, היינו שאמר להם לכתחילה ששולחם על כל האופנים בין אם הוא עם חזק ובין רפה, היינו ששולחם גם אם צריכים מלחמה כבדה, ולא עוד אלא שהתחיל בחזק ואח"כ ברפה, היינו ששלחם שילכו ללחום ולכבוש את הארץ על מנת שהוא חזק*, והעיקר הי' אצלו המלחמה והכיבוש, ולכן הקדים ענין החזק או רפה קודם לענין השמנה היא או רזה, שזהו ענין הרווח והשכר, כי משה רצה שזה יהי' שלא ע"מ לקבל פרס.

אמנם המרגלים דברו תחלה אודות זה פרי', שזה הי' אצלם ע"מ לקבל פרס, און אז מיטוט ע"מ לקבל פרס איז במילא פאראן חשבונות וואָס ס'לייענט, ואם צריכים מלחמה כבדה אזי לייענט ניט ואומרים לא נוכל לרשת כו', ולזאת כשראה כלב אשר מתחילים ומדברים העיקר אודות השכר ועושים חשבונות מיד ויהס כלב.

והכח ע"ז הי' ע"י שהשתטח על קברי אבות. דאף שהלך בשליחותו של משה, מ"מ לא הספיק, וואָרום אזי מ'הערט איין מאָל משה'ס אַ הוראה קען מען נאָך ווערן אָפגעקילט.

(* ועי' בזה שע"י שהולך ללחום במסנ"פ ע"מ שהכעני חזק ע"ז גופא נעשה רפה כו' ופירות (השכר) השמנים מביאים לידי הכרה אשר כל שכר הוא רזה כי שכר מצוה המצוה עצמה.

אין רשיון ממשה רבינו שבדורנו,

נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר,

להפסיק ח"ו בעשיית המלאכה

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות שיזכה להיות דור הראשון של הגאולה ● ומזה מובן, שבימינו אלו, כל פעולה ופעולה בעניני התומ"צ – מודגש בה ביותר וביותר הענין דחנוכת בנין ביהמ"ק השלישי ● ולכן, היתכן שכאשר כו"כ מישראל עוסקים בחנוכת והכנת בית המקדש השלישי, יעמוד מישהו מן הצד ולא יהי' עמהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו?! ● כל זמן שמישיח צדקנו עדיין לא בא, אין מקום לחלישות, ח"ו, בהדעת בחנוכה זו, אלא אדרבה – לחזק ולהוסיף ביתר שאת וביתר עוז, ומתוך זריזות הכי גדולה ● קטעים משיחת ש"פ בהעלותך, י"ט סיון ה'תשמ"ח – מוגה

א. [.] הלימוד וההוראה מהסמיכות דפרשת המנורה לפרשת הנשיאים – ש"כשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה:

כאשר יהודי רואה או שומע שכו"כ מישראל עסקו בענין שהוא בבחינת חנוכת המשכן, ולדוגמא: פעולת החינוך (חנוכה) של יהודי (קטן בשנים או קטן בידיעות) בעניני התומ"צ, וכן הדלקת המנורה [שגם זה ענין של חינוך¹, ואדרבה, "שלך גדולה משלהם

(1) להעיר מפ"י האוה"ח שם שבהדלקת המנורה "כל יום כעושה מעשה חדש שמחנך הוא המנורה בכל הדלקה והדלקה".

שאתה מדליק ומטיב את הנרות" [להדליק "נר ה' נשמת אדם", כל ז' הסוגים דבנ"י, ב"נר מצוה ותורה אור", ע"י הפצת התורה והיהדות – הרי, בראותו שהוא "לא הי' עמהם בחנוכה", צריך להיות אצלו חלישות הדעת, "חלשה אז דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה"!

בסגנון אחר: "הבינו מדעו (לשון דעת) להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" – צ"ל באופן שכל המציאות ד"מדעו" אינה אלא בענין ד"לעמוד לפני ה' לשרתו", ע"י העבודה במשכן, עד כדי כך, שכאשר נעשה דבר מסויים בעבודת המשכן ע"י אחרים והוא לא

ה' עמהם, "חלשה אז דעתו", שנעשה אצלו חלישות בכל מציאות הדעת, מכיון שאינה אלא בשביל עבודת המשכן, "לעמוד לפני ה' לשרתו"; ואם לא חלשה דעתו מזה שלא ה' עמהם – הרי זו הוכחה שעדיין לא הגיע לדרגה ש"הבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" (עכ"פ בשלימות), שזוהי כל מציאות דעתו.

ליתר ביאור: מכיון שאמרו חז"ל² "כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם"³, הרי, המחשבה שהוא צריך להשתתף בכל פעולה ועבודה בעניני המשכן, עד כדי חלישות הדעת כשנעשה דבר מסויים ללא השתתפותו – אין בה משום גאווה.

אבל אעפ"כ, אין הכרח שהוא בעצמו ישתתף בכל פעולה ועבודה בעניני המשכן, שהרי, מכיון ש"כל ישראל ערבים זה בזה"⁴, יכול הדבר להעשות ע"י אחר וכיו"ב.

ואעפ"כ, כשרואה או שומע שכו"כ מישראל עסקו בענין (של חנוכת המשכן) והוא לא ה' עמהם בחנוכה – הרי, אע"פ שדבר לא ה' באשמתו, מכיון שה' אנוס וכיו"ב, ויתירה מזה, שבשעה זו ה' עסוק בעבודה אחרת בעניני המשכן⁵, מ"מ, כאשר כל מציאות הדעת שלו אינה אלא בשביל עבודת המשכן, "הבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" – לא יועילו כל ההסברים להרגיעו, שכן, בידעו שמציאות הדעת היא

בשביל עבודת המשכן, הרי, העובדה שנעשה דבר מסויים בעבודת המשכן ללא השתתפותו (תהי' הסיבה אשר תהי') פועלת אצלו חלישות הדעת!

ב. אמנם, בענין זה יש חילוק בין עבודת אהרן לעבודת כאו"א בעניני המשכן (הרוחני): ובהקדים – דיוק הלשון "חלשה אז דעתו", שחלישות דעתו של אהרן לא היתה אלא לאחרי שנסיימו י"ב ימים דחנוכת המשכן, כי, כל זמן שלא נסתיימה חנוכת המשכן הרי יתכן שסוכ"ס יצטווה גם הוא להשתתף בחנוכה, ורק לאחרי שנסיימה חנוכת המשכן, ונוכח לדעת בוודאות "שלא ה' עמהם בחנוכה" – "חלשה אז דעתו".

אבל בנוגע לעבודת כאו"א בעניני המשכן (הרוחני) – הרי, כל זמן שמשיח צדקנו עדיין לא בא, לא נסתיימה חנוכה זו, ולכן, בראותו שכו"כ מישראל עוסקים בענין של חנוכת המשכן ללא השתתפותו – הרי, במקום שתהי' לו חלישות הדעת "כשלא ה' עמהם בחנוכה", עליו לנצל את חוזק הדעת לחפש דרכים כו' להשתתף עמהם בחנוכה, וכשיתקע מחשבתו ודעתו בחוזק (היפך הענין דחלישות הדעת לגריעותא) בודאי ימצא הדרך הנכונה להשתתף עמהם בחנוכה!

בסגנון אחר קצת: הסיבה לכך שבהשגחה פרטית ראה או שמע אודות פעולתם של כו"כ מישראל בענין של חנוכת המשכן, היא – לא כדי שתהי' אצלו חלישות הדעת "שלא ה' עמהם בחנוכה", אלא אדרבה – כדי שילמד הרואה בעבודתו לקונו, שגם הוא צריך לעסוק בעבודה זו, ע"י ההתבוננות בדעתו (בחוזק הדעת) כיצד יכול אף הוא להשתתף עמהם בחנוכה.

ג. וענין זה הוא בהדגשה יתירה בדורנו זה:

והיהדות, ובמיוחד – הפצת המעינות חוצה.

ובזה מתבטאת השליחות של דורנו – ולכן אף אחד אינו יכול להשתחרר מן האחריות ולעמוד מן הצד או "להגרר" מאחור, אלא אדרבה – כל אחד צריך להשתדל ללכת קדימה – "חלוצים תעברו לפני אחיכם בני ישראל כל בני חיל"⁸, וישנה הבטחה ש"ונכבשה הארץ לפניכם"⁹.

(משיחת ש"פ שלח, מבה"ח תמוז ה'תשמ"ח – מוגה, תרגום מאידית*)

(8 דברים ג, יח.

(9 מטות לב, ט.

(* התרגום הוגה ותקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

שכללות ההנהגה בחיי היום-יום תהי' חדורה ב"תורה אור"

בעמדנו בסיומו של חודש השלישי, בשבת האחרונה שבו – צריכים להיות וישנם כל עניני חודש השלישי בשלימותם, ומזה נמשך ברכה ונתינת-כח לעבודה דחודש תמוז – שגם בחודש שלאחרי מתן תורה יהיו חדורים בתורה באופן ד"ביום הזה", הן בנוגע לענין החידוש ("שיהיו דברי תורה חדשים עליך"), והן בנוגע לענין הראי' בגילוי ("מראה באצבעו ואומר זה"), הוראה ברורה ומאירה, כלשון הכתוב "להבדיל בין הקודש ובין החולל גו' ולהורות גו'".

וזוהי ההוראה בנוגע לפועל – "החי יתן אל לבו" – שכללות ההנהגה בחיי היום-יום תהי' חדורה ב"תורה אור", ובלשון הידוע דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכאשר יהודי עומד לעשות איזו פעולה, עליו לעיין תחלה בשולחן ערוך לדעת האם וכיצד יש לעשות פעולה זו, וכיו"ב.

(משיחה הנ"ל – בלתי מוגה)

שינויים בפרטי מערכת "יחי המלך" בארץ הקודש

הכתובת החדשה של מערכת הקונטרס בארץ הקודש:

ת. ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109

מס' הטלפקס החדש (בו ניתן להזמין הקדשות ומנויים): 8715-770 (04)

אין שינויים בכל שאר הפרטים המופיעים בעמוד 2

(2) סנהדרין לז, סע"א – במשנה, וראה רמב"ם הל' סנהדרין פ"ב ה"ג.

(3) שעי"ז נעשה מעין נוד"ד אף שהוא במשכן הכללי דכל העולם.

(4) שבעות לט, סע"א. וש"נ. רמב"ם הל' שבעות פ"א ה"ז. פרש"י בחוקותי כו, לז.

(5) ולא עוד, אלא, שיתכן שבסופו של דבר (אף שלע"ע אינו יכול לידע זה) יתברר ש"שלך גדולה משלהם כו".

אף אחד אינו יכול להשתחרר מן האחריות ולעמוד מן הצד

. . ההוראה מפ' שלח – הוראה כפולה:

לכל לראש בנוגע לעצם העבודה: יהודי יכול לחשוב שעדיף להשאר ב"הר סיני" וללמוד תורה, מלידד ולהתעסק בעבודת המצות, עבודה בעולם הגשמי, בחושבו מדוע עליו להכנס לנסיונות וספיקות שיכולים להיווצר בחיי ה"חול", מצד זה ש"עז העם היושב בארץ"¹, ובכלל אפשר ש"לא נוכל לעלות גו' כי חזק הוא ממנו"², ועד ש"ארץ אוכלת יושבי"³, מוטב שישאר לישוב מוגן בד' כותלי בית המדרש ובית הכנסת.

על זה הוא לומד הוראה מטעות המרגלים – שהקב"ה ציווה שתכלית הכוונה דירידת הנשמה בגוף היא דוקא ליכנס ולכבוש את ארץ כנען ולעשות ממנה ארץ ישראל. ואדרבה – "טובה הארץ מאד מאד"⁴, דוקא ע"י העבודה בארץ הגשמיית מתגלה תכלית השלימות טובה, ועד לאופן ד"מאד מאד", כי נתאוה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים דוקא⁵.

ועד שזה פועל תכלית השלימות ביהודי, שלא רק שהעולם אינו מפריע לו, אלא **אדרבה** – "לחמנו הם"⁶, שזה נעשה הלחם שלו שמח' אותו ופועל אצלו עלי' באין ערוך.

ונוסף לזה ישנה גם הוראה מכיבוש הארץ – בנוגע **לאופן** העבודה, שצריכה להיות "לדעתך": לחשוב ולהתייגע בשכלו ודעתו ולחפש ולמצוא כל הדרכים (בהתאם לטבע העולם) כיצד לכבוש את העולם הגשמי ולעשות ממנו "ארץ ישראל".

ובפרטיות יותר – יש בזה לימוד במיוחד לדורנו זה:

משה רבינו שבדורנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – נתן לכאו"א מדור זה, דור האחרון בגלות, השליחות לסיים השיריים האחרונים של העבודה ב"מדבר העמים" דהגלות, ולהכין את הדרך לכניסה וכיבוש בשלימות דארץ ישראל, וככל העולם (שעתידיה ארץ ישראל שתתפשט על העולם כולו)⁷.

נשיא דורנו שלח את כל היהודים – "שלח" – בתור שלוחים ל"יתורו את ארץ כנען", לראות ("ארומקוקן") ולמצוא את הדרך הכי טובה לכבוש את העולם ע"י הפצת התורה

(1) פרשתנו יג, כח.
(2) שם, לא.
(3) שם, לב.
(4) פרשתנו יד, ז.

(5) לקו"ת פרשתנו לז, ב ואילך.

(6) פרשתנו שם, ט.

(7) יל' ישע'י רמז תקג. פס"ד פ' שבת ור"ח. וראה

לקו"ת מסעי פט, ב.

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות שיזכה להיות דור הראשון של הגאולה. וכמובן מההכרזה הידועה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – לפני עשרות שנים – "לאלתר לתשובה"⁶ לאלתר לגאולה"⁷, מכיון שכבר עומדים בסיומה של העבודה, ולא נשאר אלא "לצחצח את הכפתורים"⁸, ובימינו אלו – הצחצוח האחרון של הכפתור האחרון!

ומזה מובן, שבימינו אלו, כל פעולה ופעולה בעניני התומ"צ, ועאכו"כ הפעולה ד"בהעלותך את הנרות" ע"י הפצת נר מצוה ותורה אור, התורה והיהדות, שתוכנה חנוכת המשכן באופן ד"שלך גדול משלהם" [.] – מודגש בה ביותר וביותר הענין **דחנוכת** (חינוך והכנה) בנין ביהמ"ק השלישי⁹.

ולכן, היתכן שכאשר כו"כ מישראל עוסקים **בחנוכת והכנת בית המקדש השלישי**, יעמוד משהו מן הצד ולא יהי' עמהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו (ב"ב, תלמידיו וכו')!?! – אלא ודאי ישתדל גם הוא להשתתף עמהם בחנוכה, לקרב ולזרז את חנוכת ביהמ"ק השלישי שיבנה במהרה בימיו ובימינו.

וכאמור, כל זמן שמשיח צדקנו עדיין לא בא, אין מקום לחלישות, ח"ו, בהדעת בחנוכה זו, אלא אדרבה – לחזק ולהוסיף ביתר שאת וביתר עוז, ומתוך זריזות הכי גדולה, ע"ד מ"ש

(6) כולל גם הפירוש הפנימי דתשובה – "שאינ הפי' תשובה גשמית מעבירות דהיינו עזיבת החטא בלבד . . . אלא תשובה ומעשים טובים, דהיינו שלחיות המעשים טובים ומאירים באור ה' א"ס ב"ה צריך להיות בחי' תשובה שהוא להשיב את הנפש למקורה ושרשה כו" (לקו"ת דרושי שמע"צ פה, א. ובכ"מ).

(7) "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" דשנת תש"א-ג. ועוד.

(8) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(9) ראה גם קונטרס משיחות ש"פ ויגש תשמ"ז.

בנדבת המשכן "והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר"¹⁰, "לשני בקרים הביאו כל מלאכת המשכן"¹¹, ולא פסקו מלהביא עד ש"ויצו משה . . . איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה גו"¹², ואילו בנדו"ד, לא רק שאין רשיון ממש רבינו שבדורנו, נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, להפסיק ח"ו בעשיית המלאכה, אלא אדרבה, ישנו ציווי מפורש להוסיף בה ביתר שאת וביתר עוז, עד שמשלימים מלאכת החנוכה דביהמ"ק השלישי.

ד. [.] המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – המעשה הוא העיקר¹³:

כאשר קורין בתורה "בהעלותך את הנרות" בכל שנה ושנה – אזי מודגש הציווי וההוראה ביחד עם נתינת כח "לחיות" ("החי"¹⁴ יתן אל לבו") בעניני העבודה דהדלקת המנורה ברוחניות, ועד להדליק הנרות דלילות נש"י שיאירו ב"נר מצוה ותורה אור", להיות "מנורת זהב כולה", כולל ובפרט בהפצת המעיינות (בחי' **השמן** שבתורה¹⁵) חוצה, בכל קצוי תבל.

ובענין זה ניתוסף לימוד והוראה מפירוש רש"י – הדגשת הצורך שהפעולה בכל זה תהי' ע"י כאו"א מישראל, עד כדי כך, שבראותו העוסקים בעבודה זו, "חלשה אז דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה", ולכן משתדל גם הוא להשתתף עמהם בעבודה זו, ובפרט בידעו, שע"י נעשה אצלו ענין העלי', ועוד ועיקר – שע"י ממהרים ומזרזים החנוכה דביהמ"ק

(10) ויקהל לו, ג.

(11) שמ"ר פמ"א, ב. תנחומא תרומה ג. ועוד.

(12) שם, ו.

(13) אבות פ"א מ"ז.

(14) להעיר מהמבואר בלקו"ת פרשתנו (לד, ג ואילך).

הקשר דהדלקת המנורה עם הענין ד"החכמה תחי".

(15) ראה בארוכה אמ"ב שער הק"ש פנ"ד ואילך.

השלישי, כנ"ל בארוכה.

ה. וכאן המקום להזכיר עוה"פ המדובר בהתועדויות האחרונות¹⁶ – אשר, מצד גודל ההבהלה שבדבר וההכרח הכי גדול לתקן המצב יש צורך לחזור ולעורר אפילו מאה פעמים¹⁷, נוסף לכך ש"אין מזדוין אלא למזדוין"¹⁸ – ע"ד גודל ההכרח בהפצת התורה והיהדות בימינו אלו שהיא בדומה לפיקוח-נפשות ממש, ומפקחין על צרכי ציבור בשבת¹⁹, ועאכו"כ בענין של פיקוח-נפשות: בכל העולם כולו, כולל ובמיוחד בארץ הקודש²⁰, מסתובבים מאות אלפי ילדי ישראל, וכן מבוגרים (אנשים ונשים), שאין להם ידיעה באל"ף-בי"ת של יהדות, להיותם "תינוקות שנשבו"²¹, שלא נתחנכו בדרך התורה.

ומכיון שמדובר אודות מצב של פיקוח-נפשות, רחמנא ליצלן – פיקוח-נפשות ברוחניות הקשור גם עם פיקוח-נפשות בגשמיות – הרי, **צו השעה** לפרסם ולהרעיש בכל מקום ומקום **שחוב גמור על כאו"א לעסוק בהפצת התורה והיהדות חוצה!** ולא להסתפק בכך שישנם כו"כ שעוסקים בזה, אלא, כל יחיד ויחיד צריך להצטרף ו"להיות עמהם בחנוכה", חינוך בני ובנות ישראל בדרך התורה, שע"ז נעשה החינוך (הכנה) לגאולה העתידה.

(16) שיחת תגה"ש ושי"פ נשא.

(17) ראה ב"מ לא, א. שו"ע אדה"ז או"ח סקנ"ו ס"ו.

(18) ספרי נשא בתחלתו. במדב"ד פ"ז, ו. וראה מכות כג, א.

(19) ראה שבת קנ, א. רמב"ם הל' שבת פכ"ד ה"ה. שו"ע אדה"ז או"ח סשי"ב סי"ב.

(20) שבה נקל יותר לפעול בהפצת התורה והיהדות, מצד מעלת אה"ק, ואירא דא"י כ"י וכ"י.

(21) ראה רמב"ם הל' ממרים פ"ג ה"ג.

ופשוט, שאין מקום לטענות של "דמוקרטיא" (היתכן להתערב באורח-חיו של הזולת) וכיו"ב – שהרי מדובר אודות ענין של פיקוח-נפשות ממש, מהיפך החיים, רחמנא ליצלן, לחיים רוחניים וגשמיים גם יחד. ואם יש מי שטוען שאין רצונו בכך, הרי, "יצרו הוא שתקפו"²², ובמילא, יש להצילו מה"אנס" זה היצה"ר²³.

ובכל זה ישנה נתינת-כח מיוחדת (נוסף על הנתינת-כח מהקריאה בתורה בפ' בהעלותך את הנרות) בבואנו מיום ט"ו סיון²⁴, שבו התחילה פרשת המאסר והגאולה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו²⁵ – נתינת-כח מיוחדת להפיכת החושך באופן דיתרון האור מן החושך²⁶, מכיון שלאמיתנו של דבר "אין עוד מלבדו"²⁷ [וחודר גם בלשון דאוה"ע, עד ללשון המדינה שבה הי' המאסר – כפי שניגנו בגאולה די"ב תמוז: "ניעט ניעט ניקאוּוָּ כו"²⁸], וכל מציאות החושך אינה אלא בשביל העילוי ד"אתהפכא חשוכא לנהורא"²⁹, וכמ"ש³⁰ "וגם רשעי" ליום רעה", ש"יעשה

(22) רמב"ם הל' גירושין ספ"ב.

(23) להעיר משר"ת מהרשד"ם חיו"ד סר"ד (הובא בכנסת הגדולה לטור חו"מ ר"ס תכו) שנקט להלכה שיש בכנון-דא משום "לא תעמוד על דם רעד" (וראה לקו"ש קדושים שנה זו ס"ו).

(24) שעלייתו ושלימותו באופן ד"ויכולו" – ביום הש"ק זה.

(25) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ב ריש ע"פ. וש"נ.

(26) קהלת ב, יג.

(27) ואתחנן ד, לה.

(28) ראה ספר התולדות אדמו"ר מוהרי"צ ח"ג ע' 221.

(29) ראה זח"א ד, א.

(30) משלי טז, ד.

(31) ולהעיר מהפירוש ד"רשע" מלשון הצלחה (בכל אשר יפנה ירישעי, "יצליח" – שא"י, מז, ובמצו"ד), שעי' הפיכת הרשע כו' ניתוסף ענין של הצלחה – שהיא מרובה וגדולה מטוב סתם.

מה יעשה עם אלפיים ושמונה מאות עבדים!?

ויה"ר שבקרוב ממש נזכה לקיום היעוד "זהו מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך", ובאופן שלכל יהודי יהיו "ב' אלפים וח' מאות עבדים", כמ"ש (זכרי' ח, כג) "כה אמר ה' צבאות בימים ההמה אשר יחזיקו עשרה אנשים מכל לשונות הגוים והחזיקו בכנף איש יהודי גו"¹, "עשרה אנשים משבעים משפחות הרי שבע מאות לכל כנף וכנף, הרי לארבע כנפות הטלית אלפיים ושמונה מאות" (פרש"י עה"פ), וכמבואר בגמרא (שבת לב, ב) שענין זה בא בתור שכר על קיום מצות ציצית, שאודותי' מדובר בסיום פרשתנו.

וכאשר יהודי ישאל: מה יעשה עם אלפיים ושמונה מאות עבדים – הרי זה עתה יצא מהגלות, ובזמן הגלות לא הי' לו אפילו עבד אחד, וא"כ, מה יעשה עם אלפיים ושמונה מאות עבדים?! לכאורה, הרי זה "לבטלה", כי אין לו במה להעסיק את כל העבדים, ואין לו אפילו פנאי לזה, כי הוא צריך ללמוד תורתו של משיח? – הנה שאלה זו תהי' בין השאלות שישאלו את משיח צדקנו, והוא יתרצה!

(משיחת ש"ש פ' שלח, מבה"ח תמוז ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

ובזמן הזה – נשיא דורנו

ובפשטות – ביאת משיח צדקנו תיכף ומיד, "משיח נאור", ובזריות הכי גדולה – "עם ענני שמיא",

אשר יוציא את כל בני מהגלות, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", עד שאפילו יהודי אחד לא ישאר בגלות ח", "שלימות העם",

וכולם יחדיו הולכים לארצנו הקדושה – בדוגמת נשי ישראל בדור ההוא שהיו מחבבות את הארץ, ולא הושפעו כלל ממה שאמרו אחרים, בשמעם לדברי כלב ויהושע, גדולי ישראל בדור ההוא, ודוגמתם – גדולי ישראל בכל הדורות, ובזמן הזה – נשיא דורנו.

(משיחת כ"ב סיון, למסיימות ומדריכות, ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן – יבלחט"א – אברהם אלעל – נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א יה"ד שתיכף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

"הלא זה אוד מצל מאש"

ומכל זה יובן בנוגע לדורנו זה, דרא דעקבתא דמשיחא, דאחרי שכבר יש בנו ב' הענינים, דמצד א' הרי אנו בעקבתא דמשיחא, ומצד השני הרי כבר עברנו את כל מדבר העמים הגדול והנורא נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים. ולפיכך הרי דורנו זה הוא בפטות בבחי' אוד מוצל מאש בלשון ההפטרה הידועה (דפ' בהעלותך). ויהי' שיקויים בנו מ"ש בהמשך ההפטרה הלבש אותך מחלצות, שהאוד מוצל מאש יהי' מלובש בבגדים נעלים וכו', ועד שיהי' מ"ש בהמשך ההפטרה ראיתי והנה מנורת זהב כולה וגלה על ראשה ושבעה נרותי' עלי', שהם ז' הסוגים דבני ישראל שיהיו כולם בתכלית השלימות, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וכמ"ש בהפטרה שם לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר הוי' צבאות, ובמהרה בימינו ממש.

(קטע ממאמר ד"ה שלח לך אנשים גו', ש"פ שלח ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

התיקון לחטא המרגלים - קודם אמונה ורק אח"כ שכל

[. .] ישנו ענין השכל, שענינו להבין בשכלו - כפי שזה מתקבל מצד השכל שלו. וע"ז אומרים שקודם לזה צריך להיות ענין האמונה, שאמונה היא ענין שכולו להוי', ולא מעורב בזה השכל שלו.

חטא המרגלים הי' מה שהם התבססו על שכלם הם, ולא נשמעו לדבר הוי' שנמסר להם ע"י משה, והתיקון לזה הוא שקודם צריך להיות ענין האמונה ורק אח"כ מגיע מה שמבין בשכלו.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שלח ה'תשכ"ח - בלתי מוגה)

דוקא כשיש מלעיגים ולא מתפעלים מהם - כובשים את א"י

וזהו בכללות ההוראה: צריכים לדעת שישנה מציאות של "מלעיגים", שלכן זקוקים "לשלו", אך יחד עם זאת צריכה להיות המסקנא ש"לא יתבייש" - שלא צריכים להתפעל, כיון שבדאי אפשר להסתדר ("איינקערן") אתם, ואדרבה, דוקא עי"ז שיש מלעיגים ולא מתפעלים מהם - כובשים את ארץ ישראל.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שלח ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

הרע . . יום ואור³², עד להפיכת חושך הגלות - עי"ז שממשיכים בו האל"ף, אלופו של עולם - שאז נעשה מ"גולה" גאולה³³.

ו. ויהי' ש"י העבודה ד"בהעלותך את הנרות" נזכה בקרוב ממש לקיום היעוד בהפטרה דפ' בהעלותך: "ראיתי והנה מנורת זהב כולה גו' ויאמר אלי זה דבר ה' אל זרובבל גו"³⁴, כמבואר בלקו"ת דפרשתנו³⁵ שאף ש"קאי ג"כ על זמן עכשיו", היינו שגם בזמן הגלות (ש"נקראו בשם זרובבל על שם וזרעת' לי בארץ והם היו אז בגלות בבל"³⁶) ה"ה בבחינת "מנורת זהב כולה", ואדרבה, "דוקא ע"י גלות בבל נעשה מנורת זהב", "מ"מ, עיקר בחי' זו קאי אלע"ל"³⁷, כשהקב"ה פודה את בנו בכורו - "בני בכורי ישראל"³⁸ - "ממצרים", ממיצר הגלות³⁹.

- (32) תניא פכ"ז (לד, ב).
- (33) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת פרשתנו לה, ג. ובכ"מ.
- (34) זכר' ד, ב-ו.
- (35) לג, רע"ג.
- (36) לקו"ת ריש פרשתנו.
- (37) שם לה, ד.
- (38) שמות ד, כב.
- (39) להעיר מהשייכות לפרשתנו - "כי לי כל בכור

ואז גם רואים הדלקת המנורה ע"י אהרן - "בהעלותך את הנרות" כפשוטו (של מקרא) - בביהמ"ק השלישי, יראה כהן בציון (ש"הוא⁴⁰ יכוננה עליון⁴¹), אהרן הכהן עולה ועומד על שלש מעלות, בביהמ"ק השלישי, בגאולה השלישית.

וכל זה - במהרה בימינו ממש, "לא עיכבן המקום כהרף עין"⁴², מכיון שגם ללא כל עיכוב, אפילו "כהרף עין" - יהי' ותחזינה עינינו.

בבני ישראל גו' ביום הכותי כל בכור בארץ מצרים גו' (ח, יז). ולהעיר גם משיעור היומי ברמב"ם (משנה תורה): "מעות עשה לפדות כל איש מישראל בנו שהוא בכור כו'" (הלכות בכורים רפ"א).

- (40) תהלים פז, ה.
- (41) כולל גם - שציון (ירושלים) עצמה נעשית בבחי' "עליון", עי"ז שבירושלים של מטה נמשך ומתלבש ומתגלה ירושלים שלמעלה (ראה תענית ה, א. ובכ"מ).
- ולהעיר מהמבואר בלקו"ת פרשתנו (לא, ב) השייכות ד"בהעלותך את הנרות", פעולת אהרן בעליית נש"י, למ"ש "ירושלים הבנוי' כעיר שחבורה לה יחדיו (חיבור דירושמ"ע עם ירושמ"ט - תענית שם) ששם עלו שבטים גו'".
- (42) מכליתא ופרש"י בא יב, מא.

מדור זה מוקדש לזכות החתן התמים **אורי אהרן יואל** והכלה **בתי' רות שי' זיסק** לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת

יהי' שייכנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה - וזהו תורת החסידות, כרצון ולנחת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי' לברכות עד בלי די

”בהעלותך” של אהרן הכהן בדורנו

ובכל זה מתוסף הדגשה בדורות האחרונים, בעקבתא ועקבתא דעקבתא דמשיחא ובפרט בדורנו זה, דור האחרון דגלות:

אע”פ ש”אכשור דרי”¹ (בתמי’), ובפרט בעקבתא דעקבתא דמשיחא כמבואר בחותם מסכת סוטה, שגם המעלות דדור זה באים כהמשך להדורות שלפני זה, ומקבלים את כל הכחות ואת ריבוי העבודה בתורה ומצוות מהדורות שקדמו, עד שה”הדלקה” דה”נרות” דדור זה באה כתוצאה מהעבודה והדרכה דהדור שלפני זה וכו’ – אבל הכח ע”ז ישנו, שמיד אח”כ – תהי’ ”שלהבת עולה מאלי”.

ואדרבה: דוקא העקב שברגל, הדור הכי אחרון, יש בכחו להיות ”עולה מאלי” ולהעלות את כל הדורות שלפני זה, ע”ז שהדור האחרון דהגלות נעשה הדור הראשון דהגאולה – הגאולה לכל בני ישראל במשך כל הדורות!

ובפרט שהרועה² אהרן הכהן שבדורנו – כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו – הראה בגלוי את אהבתו לכל בני ישראל, כולל – ”אוהב את הבריות ומקרבן לתורה”, ע”י פעולותיו הרבות בהפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה [ובפרט ע”פ הידוע³ שבדורנו זה כבר אינם ע”ה כבדורות הראשונים, כיון שכיום יש לכל יהודי שייכות וידיעה בתורה (עכ”פ בתורה שבכתב, שבה יוצאים ידי-חובה אפילו כאשר לא ידע מאי קאמר⁴)],

ובמיוחד – ע”י ה”קול קורא” שלו ד”לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה”⁵, וההכרזה⁶ שצריכים רק ”לצחצח את הכפתורים”, ואח”כ ההודעה שכבר סיימו גם את זה, וצריך רק להיות ”עמדו הכן כולכם”⁷ ללכת לקבל את פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.

ולכן – הרי זה צריך להוסיף עוד יותר חיות ושמחה בסיום העבודה דההכנה באופן ד”עמדו הכן כולכם” להגאולה, ובפרט – ע”י הוספה ב”נר מצוה ותורה אור” ובאופן שזה יגיע ויאיר בכל הסביבה, עד – בכל העולם כולו.

ותיכף ומיד ממש – הולכים כולם לארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש (השלישי) ולקדש הקדשים, ”בנערינו ובזקינינו גו’ בבנינו ובבנותינו”⁸.

(משיחת ש”פ בהעלותך, י”ט סיון ה’תש”א – מוגה, תרגום מאידית)

מדוע ירידת הדורות אינה סתירה לביאת המשיח?

ולהעיר ולהוסיף: אם ההעלם דהעולם הי’ מציאות אמיתית ח”ו – היו צריכים להגיע לסיוע מלמעלה כדי ש”לא ידח ממנו נדח”; אך כיון שההעלם נעשה רק (בתור **אמצעי**) בכדי לגלות את העבודה ד”מאלי” של יהודי (ע”י בחירתו), וסו”ס ה”ז יתבטל, וע”פ הלכה הרי כל העומד לשרוף (ליבטל) כשרוף דמי (וכיו”ב), ואף בשעת מעשה אי”ז מציאות אמיתית*.

(* ע”פ”ו גם מובן הטעם על זה ש”אחכה לו בכל יום שיבוא” (נוסח ”אני מאמין”) ברגע זה ממש – אף שבפועל ירדו הדורות ונתמעטו הלבבות, ואכשור דרא (בתמי’), ובפרט בעקבתא דמשיחא, ולכאורה: באם מחכים על ביאת המשיח תיכף ומיד, הי’ צ”ל הסדר באופן הפוך, עליו מדור לדור עד לעלי’ שלימה בגאולה האמיתית והשלימה? אבל ע”פ המבואר בפנים יובן, כי הירידה וההעלם אינם מציאות אמיתית (וסו”ס יתבטלו), ואדרבה – כל מציאותם הוא, להוסיף בעבודתם של ישראל לגלות מציאותו האמיתי (”מאלי”!), ולכן, לא זו בלבד שהירידה מדור לדור אינה סתירה לביאת המשיח, אלא אדרבה, ה”ז סימן על ביאתו.

(משיחת ש”פ בהעלותך, ט”ז סיון ה’תש”נ – מוגה, תרגום מאידית)

לכל יהודי ישנה הזכות לתבוע את הגאולה

ויה”ר שיקויים בפועל ה”בעל הבית דוחק” – שהקב”ה דוחק את הקץ, ”קץ הימין”¹ של הגאולה האמיתית והשלימה, שכן, כשם שבנ”י עייפים מהגלות, כך הקב”ה (כביכול) לא יכול לסבול יותר את הגלות, שהרי ”עמו אנכי בצרה”², שכינתא בגלותא³!...

שזה נותן לבנ”י יתר-חיזוק ב”אחכה לו בכל יום שיבוא”, בידיעה ש”בעל הבית דוחק”, והוא לבטח ידחוק את הקץ עכשיו ממש, אחת ולתמיד, ויבטל תיכף את ההעלמות והסתרים אשר נעשו רק כדי לגלות בבנ”י את העבודה של ”שלהבת עולה מאלי”.

ובפרט בנוגע לבנ”י בדורנו זה, לאחרי מה שעברנו בדור זה האחרון (לא תקום פעמיים כו’), כבר עשו הכל בפועל ממש, ונתגלה כבר איך שכל יהודי ה”ה” ”שלהבת עולה מאלי”, ולכל יהודי ישנה הזכות – לא רק באופן של היתר, אלא גם – לתבוע את הגאולה, שהקב”ה ידחוק את הקץ, ויביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע”י משיח צדקנו, דוקא – תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש”פ בהעלותך, ט”ז סיון ה’תש”נ – מוגה, תרגום מאידית)

(3) ראה מגילה כט, א.

(1) דניאל בסופו.

(2) תהלים צא, טו.

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר’ יצחק מאיר ע”ה מיידנצ’יק

נלב”ע ביום ו’, ערב שבת קודש פ’ יגש – אחר הצות היום – ה’תשס”ב

יה”ר שיקויים היעוד ’הקיצו ורננו שוכני עפר’ והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

(1) יבמות לט, ב. וש”נ.

(2) שכן נקרא אהרן במקרא מפורש ”שלת הרועים”

(זכר’ יא, ח. וראה תענית ט, סע”א).

(3) ראה תנ”א מקץ מא, א. סה”מ תקס”ח ח”ב ס”ע

תרמט ואילך.

(4) שו”ע אדה”ז חאו”ח ס”נ. הל’ ת”ת שלו פ”ב ס”ב-

(8) ב, יא, ט.

(5) נדפסו באגרות קודש שלו ח”ה ע’ שסא ואילך.

שעז ואילך. תח ואילך. ח”ו ע’ תל ואילך.

(6) ראה שיחת שמח”ת תרפ”ט.

(7) ראה אגרות קודש אדמו”ר מהורי”צ ח”ד ע’ רעט.

”היום יום” טו טבת. ובכ”מ.

(8) ב, יא, ט.